

Hr. Christian Wedell-Neergaard indledte med at beklage, at vi ikke i dag har kunnet muntre os i festligt lag med god forplejning et sted nord for København for at diskutere samarbejdet i Folketinget. Det beklager jeg sådan set også, men det er jo også tæt på kernen i sagen. Når vi ikke kan diskutere Folketingets samarbejde med regeringen under mere behagelige former, er det jo netop, fordi det ikke giver nogen mening. Det giver ikke nogen mening at diskutere, når et flertal i Folketinget har demonstreret, at det ikke ønsker et egentligt samarbejdende folkestyre. Så giver det ikke nogen mening at diskutere efterfølgende, hvordan vi kan samarbejde.

Den mulighed havde hr. Christian Wedell-Neergaard, Venstre og Dansk Folkeparti haft, hvis de havde ageret anderledes, og de fik faktisk alle muligheder for det. Det, der var det helt centrale, og det, som burde være almindelig anerkendt viden og fremgangsmåde i Folketinget, er, at det er Folketinget, der træffer beslutningerne, og at det er regeringen, der fører beslutningerne ud i livet. Men den tekstanmærkning, som finansministeren ad snørklede veje og i øvrigt uden ordførernes viden fik lempet ind i finansloven, undergraver princippet om, at det er Folketinget, der træffer beslutningerne, og at det er regeringen, der fører beslutningerne ud i livet. Det er det helt centrale.

Vi står altså ikke i en situation, hvor flertallet ikke kan få sin politik igennem. Vi står i en situation, hvor de almindelige procedurer for at få offentlighed i forvaltningen og offentlighed i beslutningsprocessen, så borgerne, kommunerne, oppositionen og andre kan give deres holdninger til kende, inden flertallet træffer en beslutning, er sat ud af spillet. Det er måske ikke sandsynligt, men i teorien kunne det jo tænkes, at flertallet blev klogere undervejs, men det har det ikke ønsket at blive.

Med tekstanmærkningen har man fjernet grundlaget for, at det er Folketinget, der træffer beslutningerne. Et flertal har givet ministeren fuldmagt til at agere uden om Folketinget, og det er et så centralt brud på folkestyret, at hr. Christian Wedell-Neergaard ikke kan forvente, at det giver nogen mening at holde en konference om, hvordan samarbejdet Folketinget og regeringen imellem kan forbedres. Jeg håber, det er almindelig forståeligt, at sådan hænger det ikke sammen.

Jeg kan selvfølgelig godt lige sige afslutningsvis, at finansministeren kom med en interessant fortalelse i starten. Finansministeren indledte

med at sige, at mindretallet var utilfreds med, at flertallet havde vedtaget en lov, som gav ham denne mulighed. Nej, i så fald ville mindretallet ikke have været utilfreds, så ville det have erkendt tingenes tilstand. Men det er finansministeren måske slet ikke klar over.

Kl. 18.00

Måske tror finansministeren i virkeligheden, at det er en lov. Det er det ikke, for så havde den jo været genstand for første, anden og tredje behandling i Folketinget. Nej, det er en tekstanmærkning. Det var en fortalelse, men det viser jo lidt om, at finansministeren er kommet så langt ud i regeringsmagten, at han helt overser, hvordan man laver love, og så kommer finansministeren som sagt ud i fortalelsernes spil.

Måske er der sket det, som lederen af partiet Venstre – ja, det er han stadig væk, men da han alene var leder af partiet Venstre og ikke statsminister – da han i 2001 holdt en grundlovstale, sagde skulle være noget, som den regering, han kom til at stå i spidsen for, overhovedet ikke ville befatte sig med. I grundlovstalen 2001 skødede han Socialdemokraterne for at »begynde at bruge statsapparatet som sit eget partiapparat, og det har betydet en endeløs række af eksempler på kammerateri, magtmissbrug og foragt for Folketinget.«

Tænk, det sagde den nuværende statsminister i 2001 om den forrige regering. Han anklagede Socialdemokraterne for magtmissbrug og foragt for Folketinget. Så er det, man i al enkelhed spørger: Hvad er det egentlig, den nuværende statsministers regering udviser over for Folketinget?

Formanden:

Tak til hr. Ole Sohn. Så er det hr. Ole Glahn som ordfører.

Ole Glahn (RV):

Vi behandler mange vigtige lovforslag og beslutningsforslag, og vi afholder mange vigtige forespørgselsdebatter i denne sal, men det er sjældent, at vi behandler en statsretligt så principiel sag som den, vi har rejst i dag fra oppositionens side.

Vi behandler det principielle forhold, der er mellem den lovgivende magt, Folketinget, og den udøvende magt, regeringen. I grundloven har vi en klar adskillelse af rangorden og kompetence. Det er i Folketinget, beslutninger tages om lovgivning, og det er regeringens pligt at udøve administrationen af den vedtagne lov.